

29. Jun. 1842

FAKTA

Dato:

29. Jun. 1842

Sidetal:

Dagbog A, side 40

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 84; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 90-91

TRANSSKRIFTION

Kjøbenhavn 29 Juny.

Igaar Formiddags kom vi¹ hertil igjen og allerede igaar Eftermiddags begyndte jeg med Liv og Lyst at male, hvad jeg saa nylig havde seet. – |Imorges døde Doctor Ryge.² [ulæselig overstregning]] – Det var Dronningens³ Fødselsdag, Gud velsigne hende! jeg holder dog meget af hende, trods Alt, hvad man kan hitte paa at sige om hende. – Dagen før var Emanuel⁴ reist til Rendsborg, saa jeg fik ikke sagt ham Levvel, Stakkel! han var bedrøvet ved at reise saa langt fra sin kjære Emilie. – Imorges tidligt eller inat er nok Louise Neergaard reist med sine to Brødre fra Vedby til Jylland, og jeg maa i Tankerne reise med. Bulver⁵ siger saa kjønt at Kjærlighed er som Vinden der leger med Blomster og Blade, den bringer kun Livlighed paa sine Vinger og dens Hæftighed er Leeg, mens det Hjerte, der intet Haab og ingen Sommer har gribes og kastes voldsomt omkring af den samme Vind, der kun kjærtegner dets Broder, til Stormen lægger sig, og – det trædes i Støvet! – Hvad Haab har jeg, veed jeg andet, end at mit Hjerte ogsaa føler Savn [overstreget: og Længsel], men hvem vil tilfredsstille dets dybe Længsel? hvem vil for min Skyld henleve i Fattigdom og al den Ulykke, som dermed følger, og hvad anden [overstreget: Haab] Udsigt har jeg. Netop nu i denne Tid begynder jeg atter at ængstes for mit Udkomme, min lille Skat, Indtægten for det sidste Stykke, som Kongen kjøbte,⁶ begynder at smelte stærkt sammen, og jeg har ikke Udsigt til at erhverve Noget, saalænge jeg har dette store Stykke⁷ i Arbeide; men for mig selv har jeg Trøst i de Ord: Føder Vor Herre ikke Fuglene under Himlen, hvormeget mere skulde han da ikke føde Menneskene. Lev enel! lad Ingen see de tunge Taarer i Dine Øine, lad Ingen føle Bitterheden i dit Hjerte – glæd dig ved, at det gaar Andre bedre end dig selv, begrav dig for Verden, og, skulde du end see Glimt af en elskelig Sjæl, saa tro dog: Kjærlighed er en Grille. Du unge, yndige Pige, som er opvoxet i Rigdom, hvad vilde Du sige om Du i dette Øieblik kunde læse i mit Bryst, der presses sammen af Forsagthed og Bedrøvelse – Du kjender ikke den Følelse, gid Du aldrig lære den at kjende, Du vilde daarligere kunde taale den, end den, der tit har følt Savn. –

¹ Lundbye og malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

² J.C. Ryge (1780-1842), skuespiller ved Det kgl. Teater.

³ Dronning Caroline Amalie (1796-1881).

⁴ Lundbyes bror, Emanuel A. Lundbye (1814-1903), blev som premierløjtnant i infanteriet forflyttet til Rendsborg.

⁵ Parafraaseret efter Edward Bulwer Lyttons Pompeiis sidste dage, kapitel 4, udgivet på dansk i 1835.

⁶ Lundbye havde i foråret 1842 solgt sit Sjællandsk Landskab til kongen (Statens Museum for Kunst, KMS402; Madsen 1949, nr. 112).

⁷ En dansk kyst, Statens Museum for Kunst, KMS412 (Karl Madsen: Johan Thomas Lundbye 1818-1848, København 1949, nr. 134).

40
Kjøbenhavn 29 Junij
I gaar Formiddags kom vi hentet igjen og allerede i gaar Eftermiddags
begynde jeg med Liv og Agst at male, hvad jeg saa nemlig havde set. —
Det var Dronningens Fidselsedag, Gid velsignede hende! — Jeg holdt dog
meget af hende, trods Alt, hvad man kan hente paa at sige om hende. —
Dagen for var Emanuel reist til Børsøberg, saa jeg fik ikke sagt hem
Lena, Stakkelt! han var bedrøvet ved at seise saa langt fra sin Hjem-
Emilie. — I gaars tidligt eller i midt er nok Lene's Neergaard reist
med sine to Børn fra Vodnø til Jylland, og jeg mener i Tankerne sei-
de med. Bineer siger saa kjært at Kjærlighed er som Vinden der løser
med i Blæster og Blæse, den bringer hem Kjærlighed paa sine Vinger
og dens Blæst er sød, mens det bljerte, der intet blæst og ingen
Tammes har grides og kastes beldogmt omkring af den samme
Vind, der hem Kjærligheds Bønder, til Stormen lægger sig, og — det
fordes i Støvet. — Alred blæst her jeg, ved jeg andet, end at mit
bljerte ogsaa faler Savn og ~~Støvet~~, men hvem vil til falds stille
dets dybe Længsel? hvem vil for min Skyld henleve i Fattigdom
og at den Mængde, som dermed følger, og hvad andet folat Møst
har jeg. Netop min i denne Tid begynder jeg atter at ængstes for mit
Ukammer, min lille Skab, indtogten for det sidste Stykke, som
Kungen bjalte, begynder at smelte stærkt sammen, og jeg har i Uke Ma-
sigt til at erhaende Noget, saalænge jeg har dette store Stykke i Anse-
de, men for mig selv har jeg Trost i de Ord: Fader Venklere ikke
Fingrene ind i Blinder, Noormogt mere skulde man da: Uke fode
Mennestene. Lev ene! Lad Angen see de tunge Tæner i Dine Øjne,
Lad Angen fole Bitterheden i dit bljerte — glæd dig ved, det gaer
Andre herud end dig selv, begrav dig for Næsten og, skulde du end
see Glimt af en elskelig Sjæl, saa tra dog: Kjærlighed er en Grille.
Du unge, ungdomlige Dine, som er opvokset i Rigdom, hvad vilde
Du sige om Du i dette Øieblik kunde læse i mit Brjst, der
presses sammen af Forsæpthed og Redsigelse — Du kendes ikke
den Følelse, gid Du aldrig leere den at kende, Du vilde seanti-
gere kunde teale den, end den, der det har faldt Savn. —